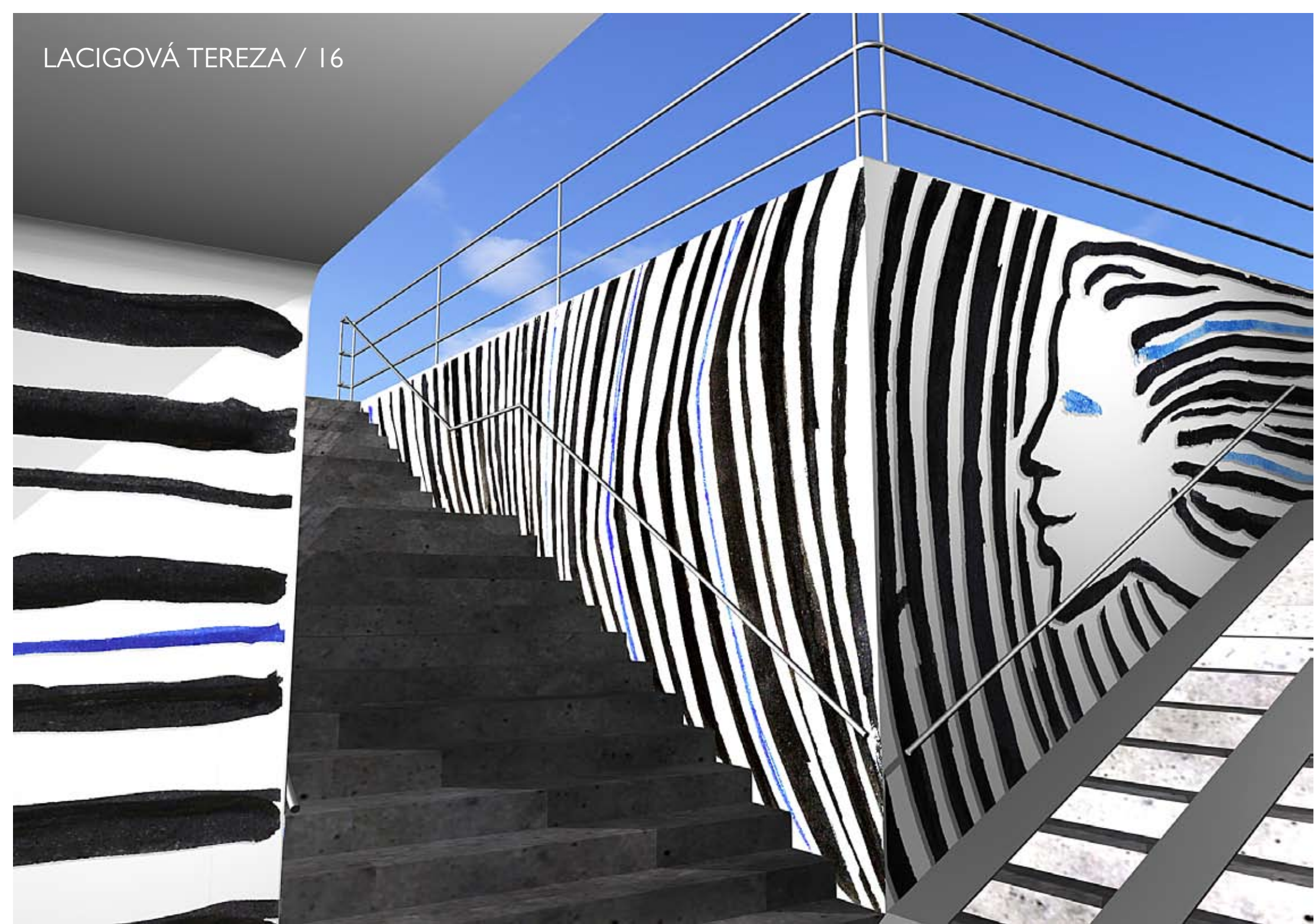

základní umělecká škola řevnice, mníšecká 29, 252 30 řevnice, zus.rev@seznam.cz, www.zus-revnice.cz

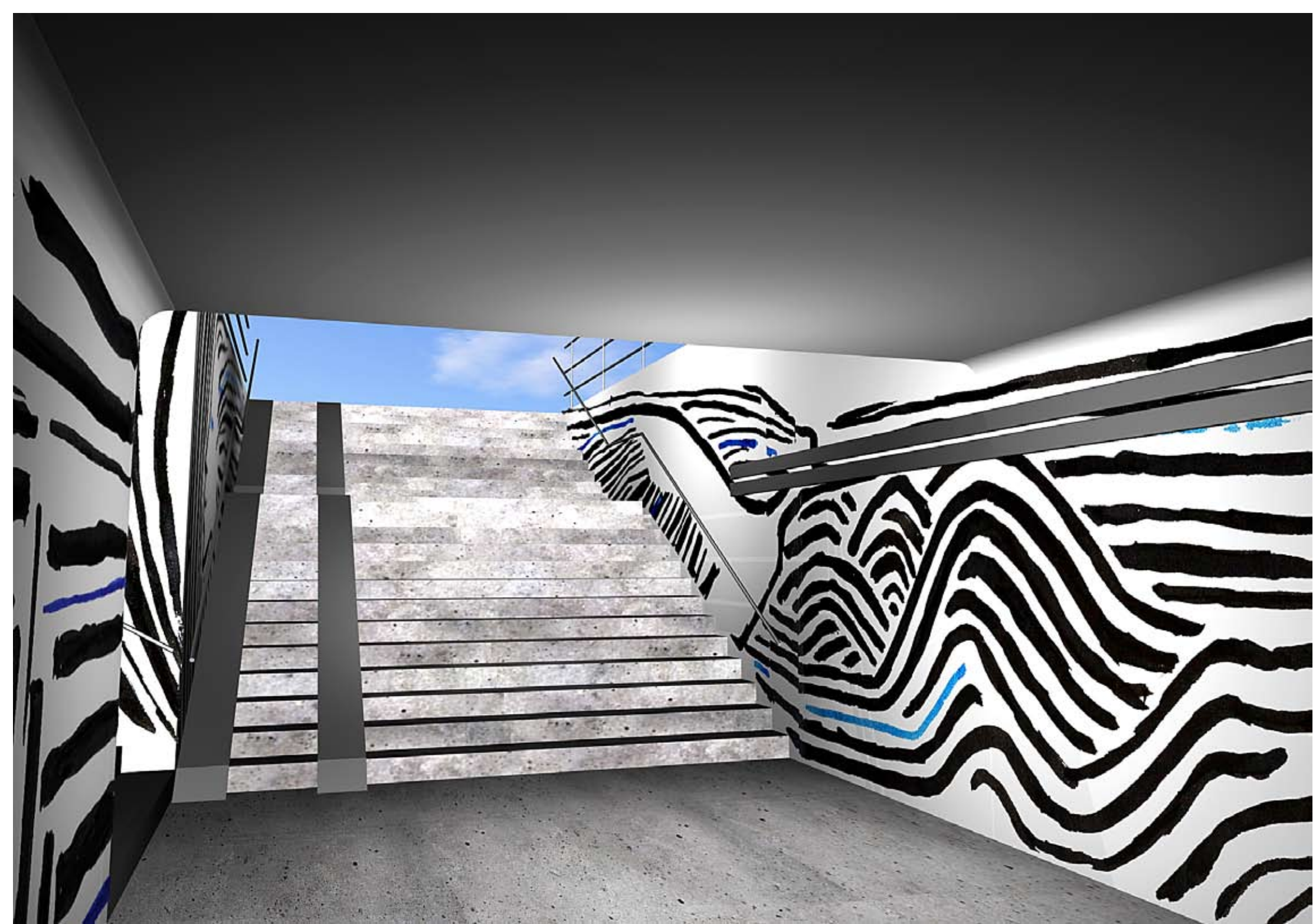

LINIE. Rozhodla jsem se celou výmalbu zachovat v čarách a to převážně v černých a bílých, pouze s barevnými detaily. Myslím si, že v podchodu, který je velmi tmavý by malba měla být velmi kontrastní, aby byla vidět. Chtěla bych, aby se tímto prostor podchodu skutečně změnil, aby zde bylo něco výrazného, u čeho se třeba i lidé zastaví. Něco jiného, než graffiti, které vidíme všude, nebo naopak jen zvířátka a kytičky. Jednotlivé obrazce jsou někdy konkrétní více, jindy méně. Když člověk zrovna nedobíhá vlak, může se zamyslet, co vlastně vidí. V každé části podchodu si může každý představit něco úplně jiného. Někdo může vidět obličej staříka, někdo ducha zdejších lesů a jiný vodníka z Berounky. Jinde zase je strom, nebo pampeliška. Jak jsem se zmínila na začátku, všechno by mělo být pouze v liniích. Proč v liniích? Myslím si, že právě k podchodu se linie hodí. Podchod je dlouhý, úzký prostor, vlastně taková dlouhá čára. Pak jsou tu zábradlí a vedení na stěnách, což jsou nedílné součásti prostoru. Proto na tyto věci v mém návrhu navazují čáry malby. Navíc podchod patří k nádraží a hlavně ke kolejím, liniím, vedoucím přes celý svět.

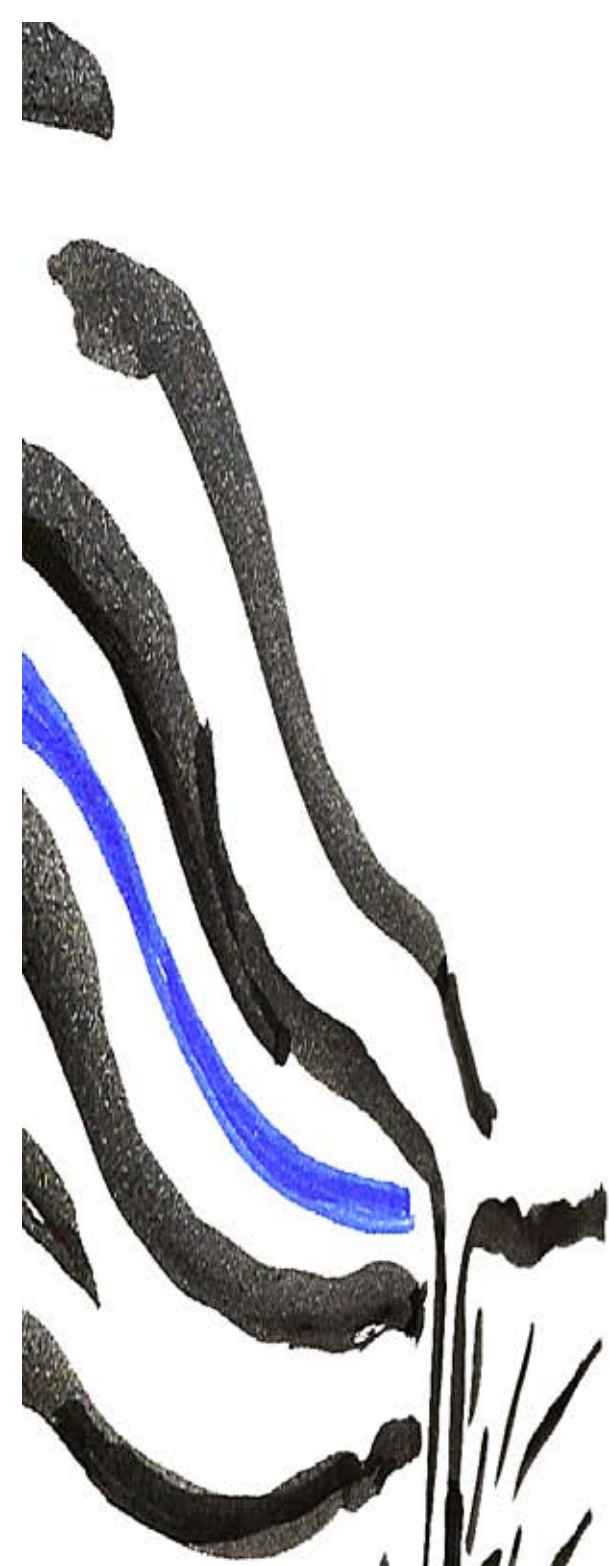

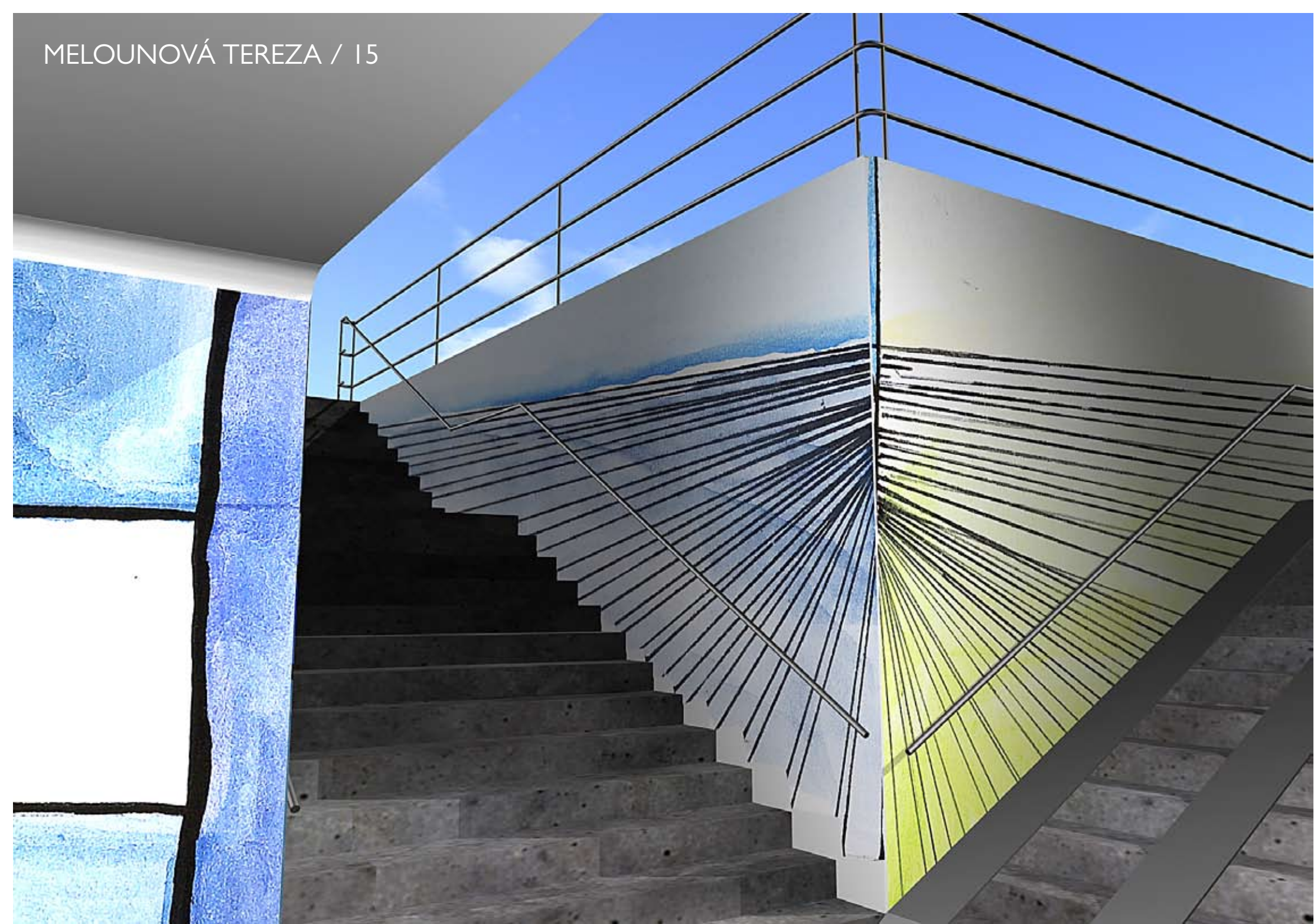

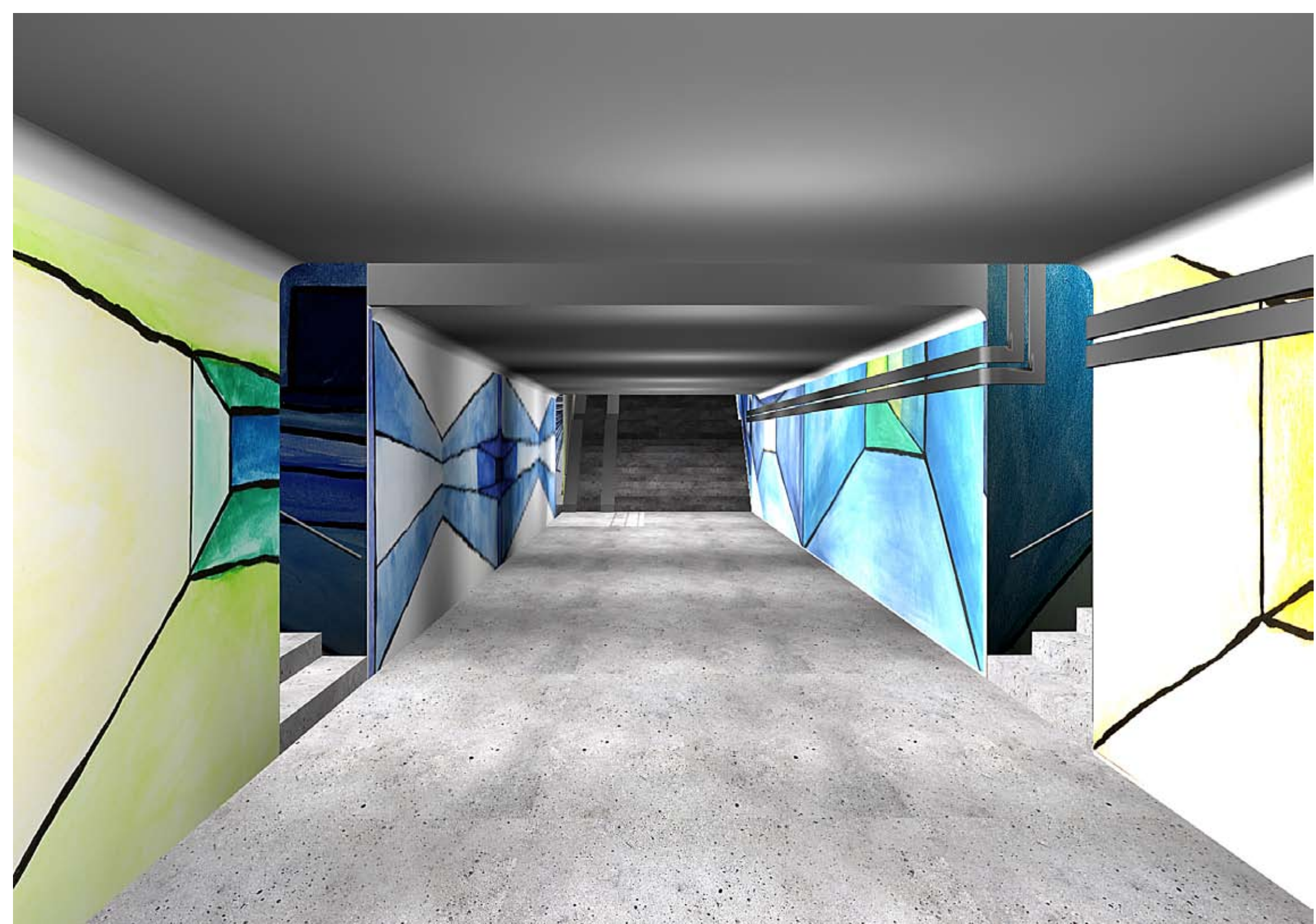

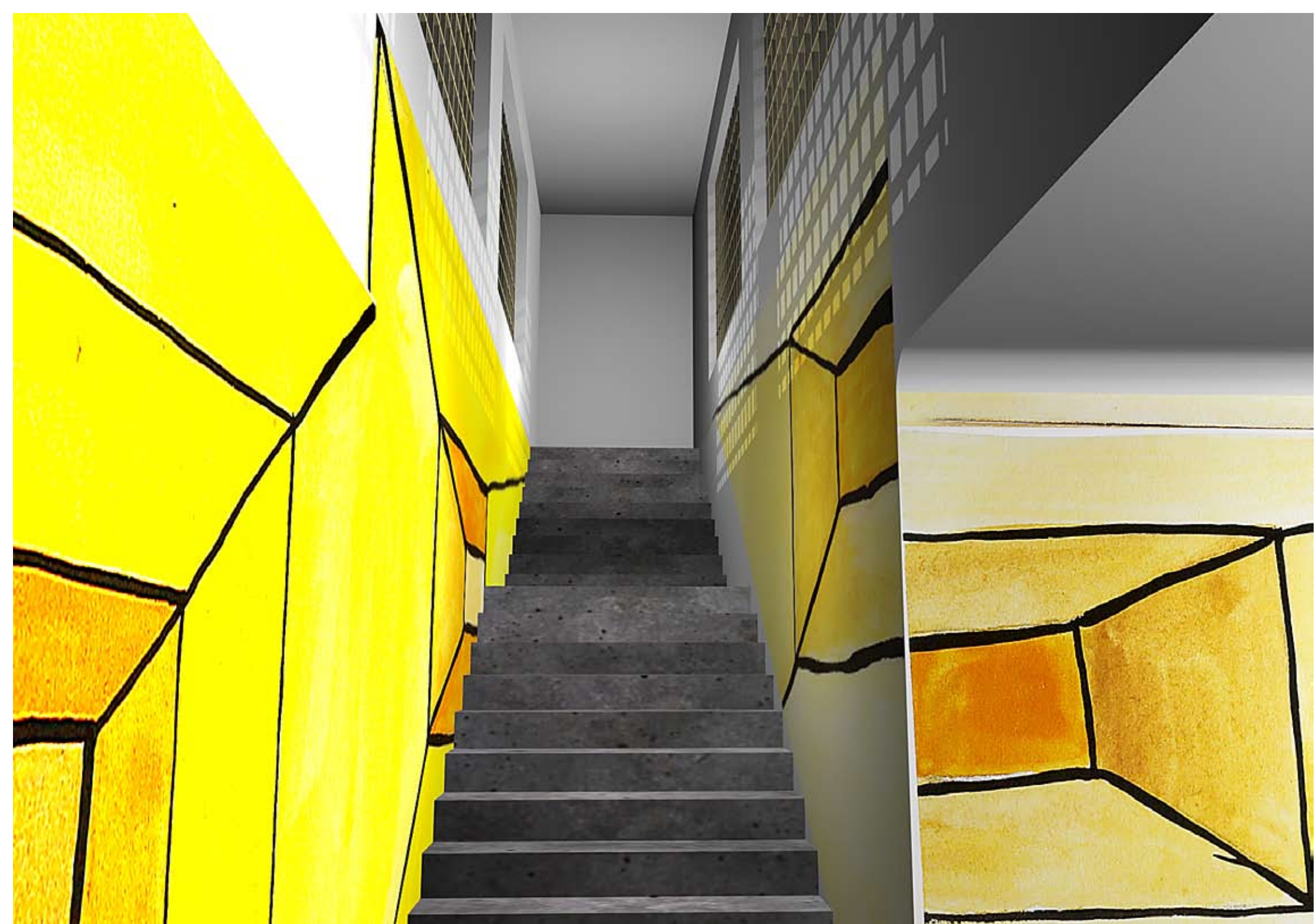

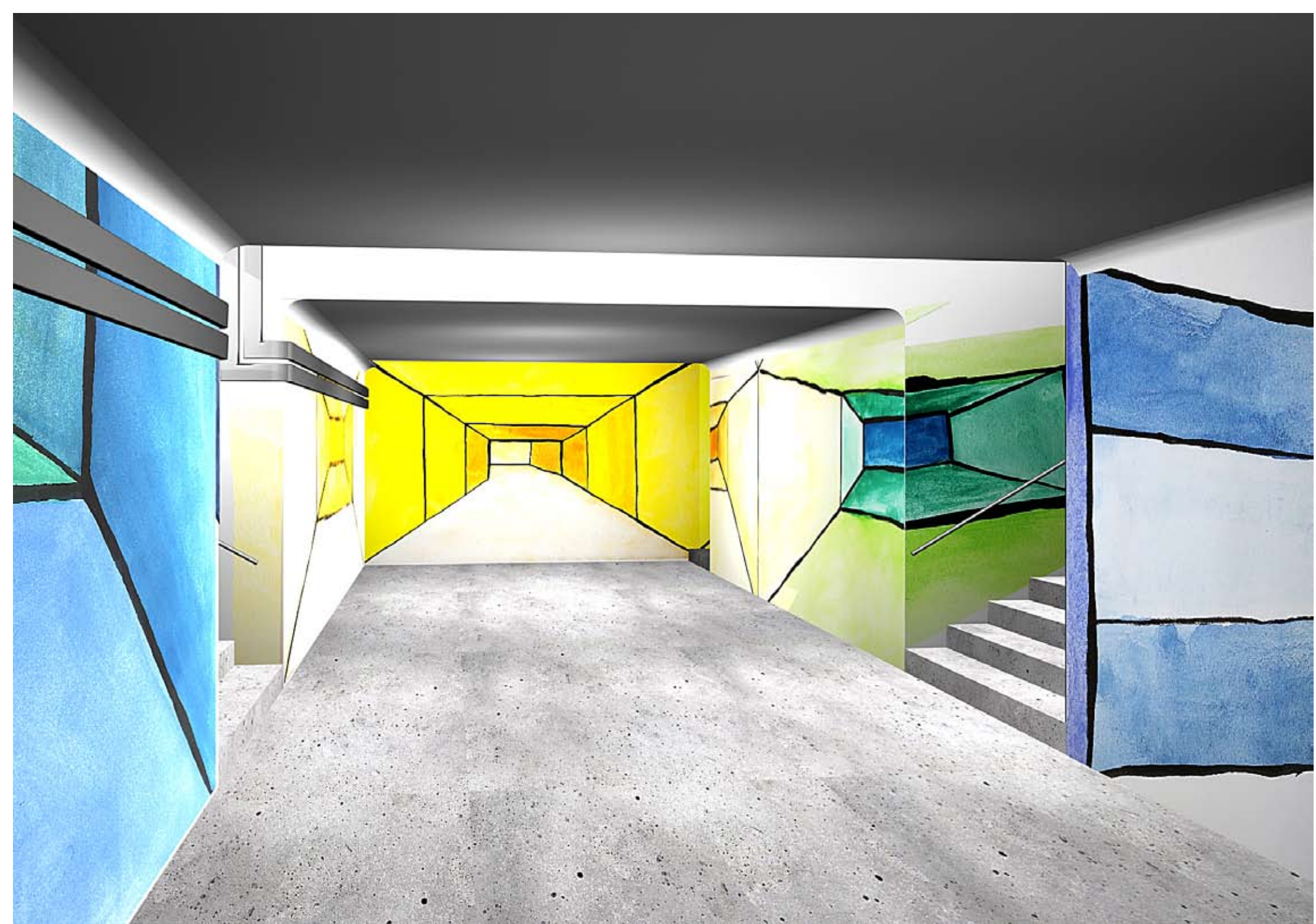
PROSTOR V PROSTORU. Návrhy na pomalování podchodu mají jasný a přesný význam. Dlouho jsem nad tímto projektem přemýšlela a po půl roce jsem se dostala ke konečnému výsledku. Když se procházíme podchodem, jeho stěny jsou velmi tmavé a prostor je stísněný, znatelně úzký, dlouhý s nízkým stropem. Celkový pocit, z něj můžeme mít stísněný, chladný a probouzí v nás pesimistickou náladu. Já osobně podchodem nerada procházím, radši bych šla po kolejích a to není zrovna bezpečná volba. Když jdu na druhé nástupiště, projdu podchodem rychle, chci to mít rychle za sebou. I když nemám klaustrofobii, při průchodu se cítím jako by se ve mně probouzela. Je to nepříjemný pocit, to rozhodně, a proto chci tyto pocity úplně potlačit. Proto mě napadlo, že by bylo nejvhodnější snažit se prostor nějakým způsobem zvětšit. Přestavba není možná a je příliš náročná, proto bych chtěla na jednotlivé zdi vkreslit umělé prostory a jistým způsobem místnosti. Udělat tím “prostor v prostoru“. Chtěla bych tím docílit, že prostor se bude zdát opticky větší, i když tomu tak nebude. Malby na zdech se budou propojovat tvarově i barevně, takže by měli tvořit jakousi barevnou vlnu podél celého podchodu. Malby budou mít pestré barvy, aby se podchod trochu rozveselil a nepůsobil tak depresivně. Myslím si, že tím by se vyřešilo dost nedokonalostí a průchod může být zajímavější. Z každého úhlu, budou stěny působit jinak. Alespoň na začátku bude možnost objevovat stále jiné tvary a pohledy v podchodu. Nechtěla bych navrhnout jen něco co by nedávalo smysl, snažila jsem se, aby to vážně pomohlo. Což byl účel. Návrh dobře reaguje na prostor a vyřeší hlavní problémy a to jsou tmavost a stísněnost prostoru.

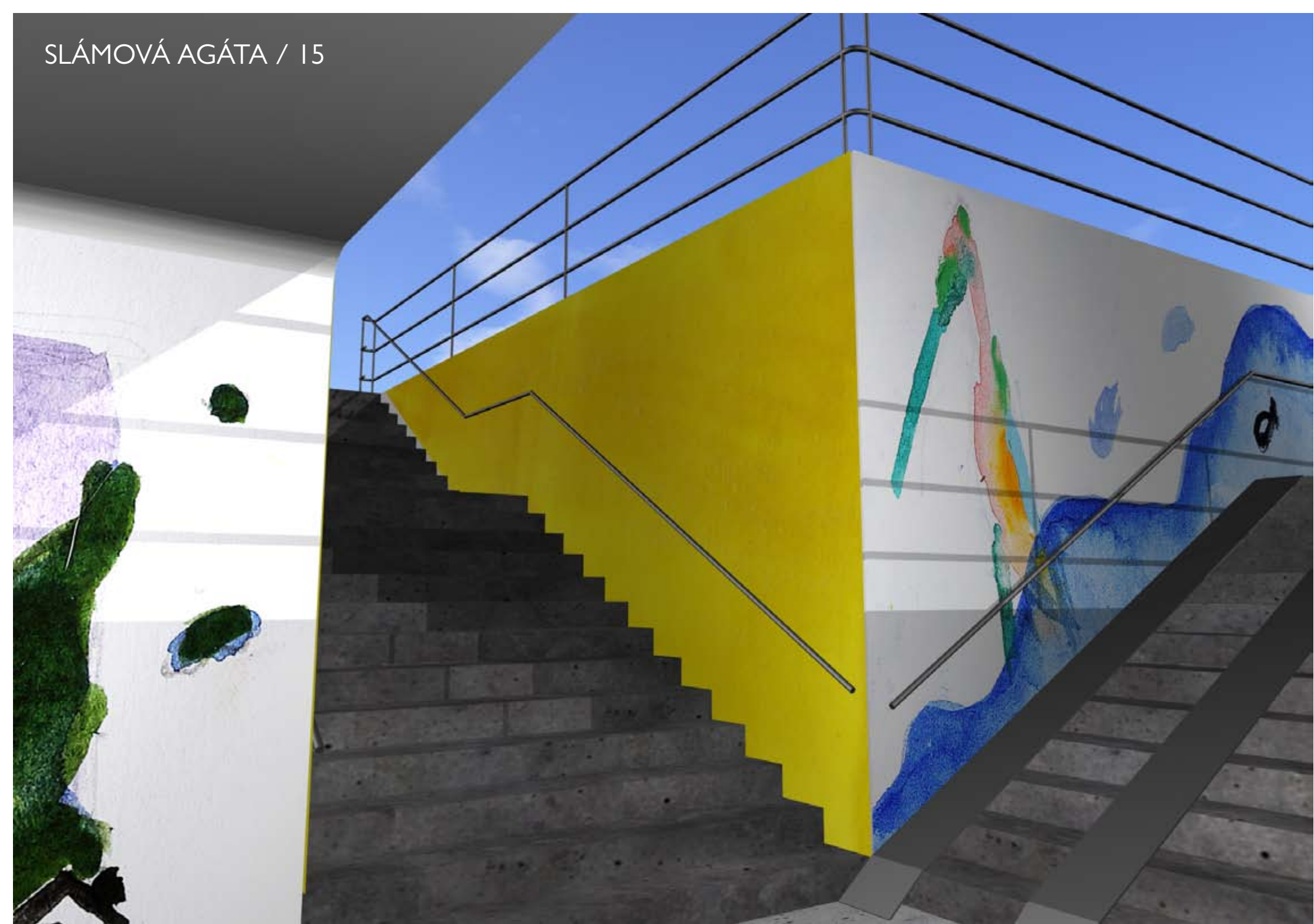

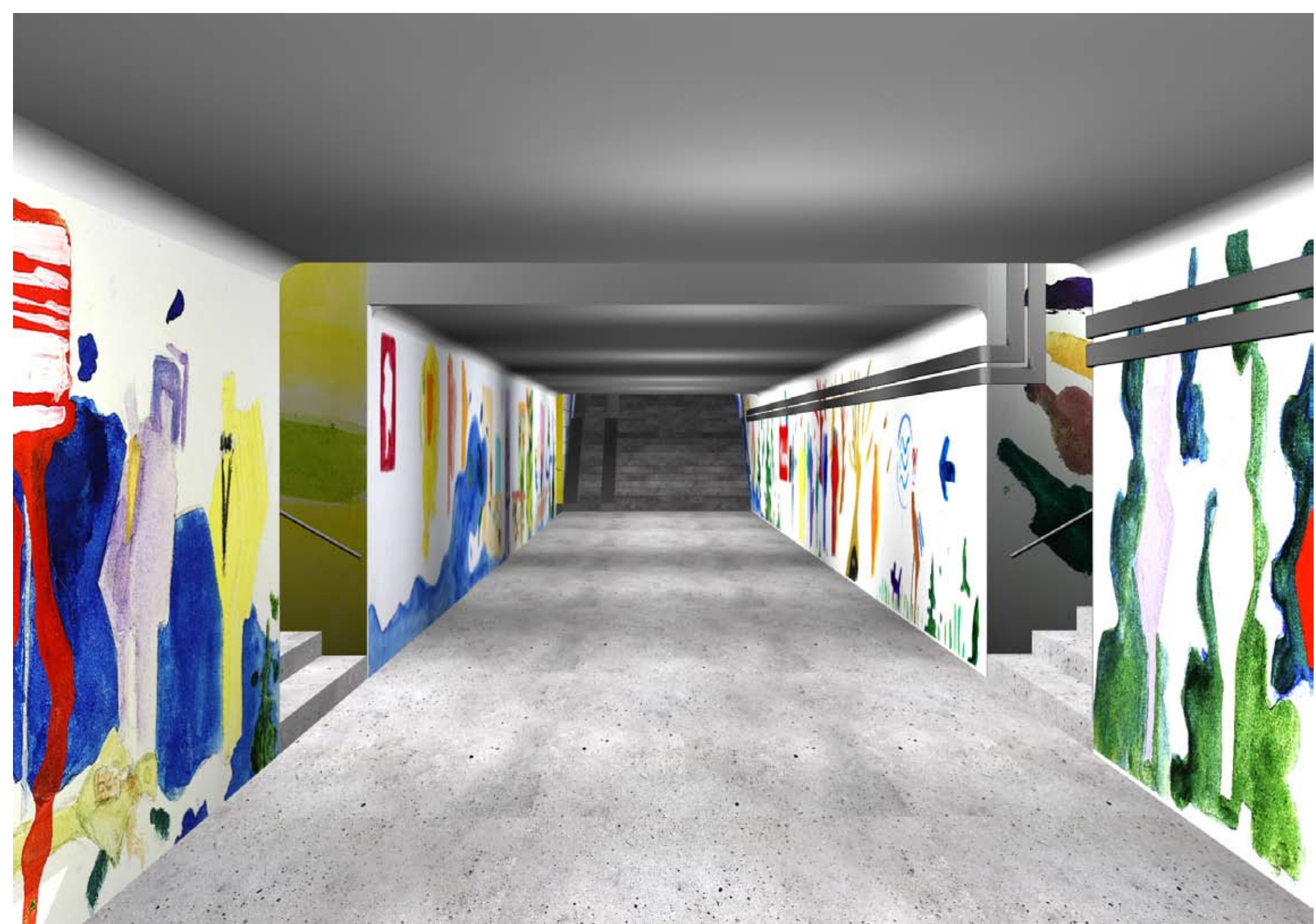

NAJDI SE. Má verze projektu je zaměřena na lidi kolem nás i na nás samotné. V tak trochu abstraktním pojetí pojednává o tom, co vlastně vidíme na takových zastávkách vlaků, autobusů atd. K tomuto hlavnímu tématu jsem také přidala několik prvků týkajících se řevnického okolí Berounky a to vše v nejrůznějších barvách, s nadsázkou a humorem.

Barvy pro mne byly jasnou volbou, a to z prostého důvodu. Na lidi působí pozitivně, a to i za předpokladu, že jejich cesty začínají brzy ráno a na nádraží se vydávají polospící. Myslím, že i na turisty, návštěvníky Řevnic, tak čeká milé překvapení. Mohlo by se zdát, že některé prvky jsou chaotické a tak trochu nesouvisejí s tématem již zmíněným. Musím přiznat, že tyto prvky se zde skutečně vyskytují, ne že bych úplně netušila, co dělám nebo, že by mi snad došly nápady. Jsou cílené, a to do jednoho. Procházející lidé se pak pozastaví, zamyslí nebo i zasmějí, a i to byl vlastně záměr tohoto projektu, ne?

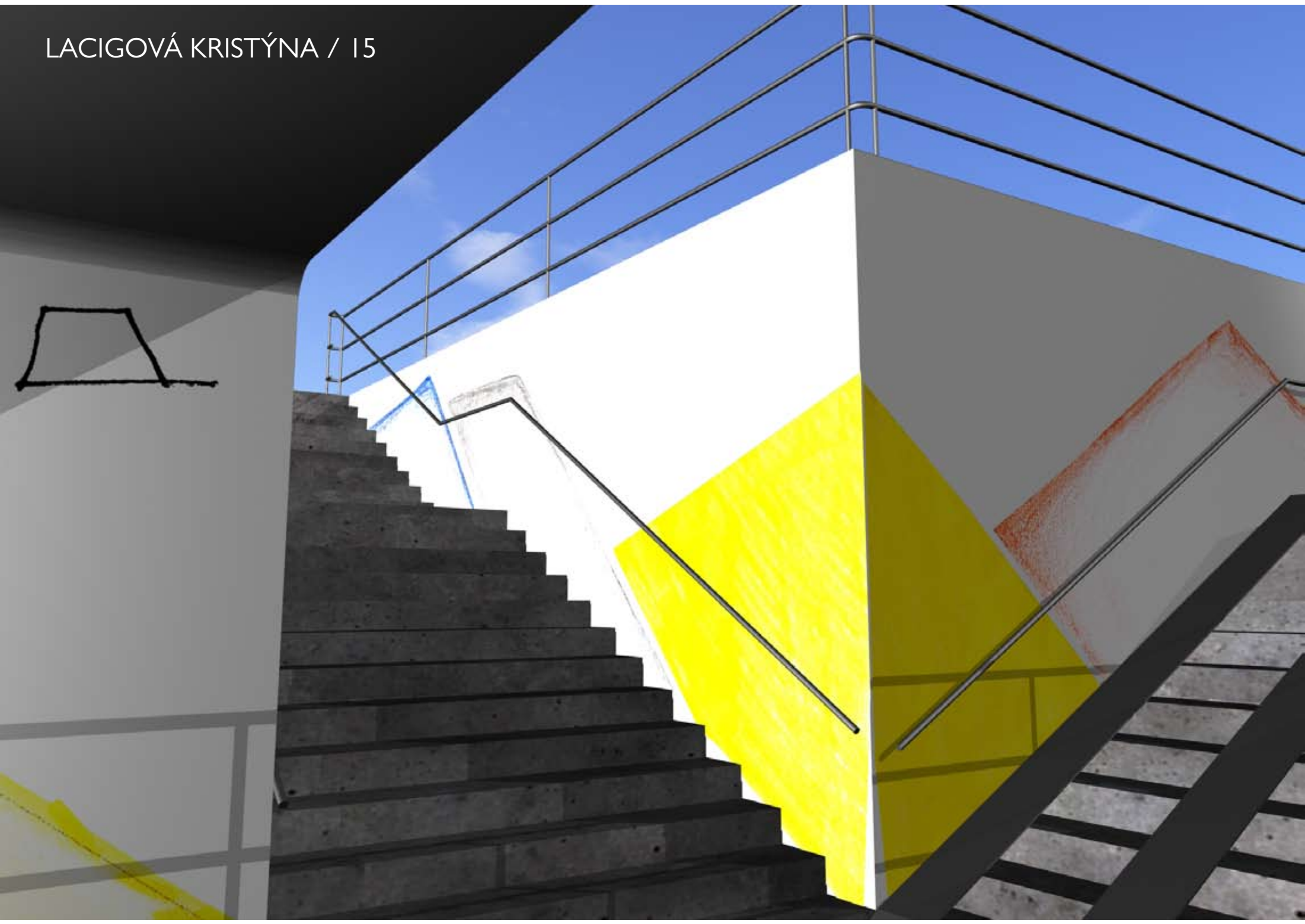

POD CHOD. Hlavním motivem mého návrhu je postava. K té jsem dospěla při přemýšlení, jak začlenit občany využívající vlakovou dopravu, do samotného podchodu. Každý, kdo do podchodu vejde a zařadí se do spěchajícího davu, se stává jen jedním z mnoha. To znázorňuje kostka, do které se postava svine. Právě proto je hlavní motiv postava. V prostorách celého podchodu by se nacházelo postav několik, ale všechny by se měnily ve stejnou kostku. A právě to by mělo vystihovat stejnost všech těch spěchajících lidí. V pozadí by byly vymalované velké plochy znázorňující kopce, město, nebo hory, protože lidé hrnoucí se podchodem cestují buď z měst do přírody, nebo naopak. Zvolila jsem světlejší barvy, protože podchod je velmi tmavým, zdálo se mi tedy, že potřebuje trochu projasnit. Teď je náš podchod místem, které každý proběhne se sklopenýma očima a jediný, kdo se tu zastaví, je sprejer. Ale třeba to není jen proto, že všichni spěcháme, ale proto, že náš podchod je škaredým a zanedbaným místem. Proto jsem se snažila vymyslet něco, co by "návštěvníka" přinutilo zastavit se a třeba se i podívat kousek zpátky, aby zjistil, kde se jednotlivé postavy změní v kostku, nebo naopak, v co se kostka potom vyvine.

